

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 146/08-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť V. A. – A., B., zastúpeného advokátom JUDr. O. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. apríla 2007 sp. zn. 1 Sž-o-KS 70/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. A. – A., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 10. júla 2007 doručené podanie V. A. – A. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 4. apríla 2007 sp. zn. 1 Sž-o-KS 70/2005.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ sa žalobou podanou 6. júla 2004 domáhal na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, ako aj postupu a preskúmania rozhodnutia Colného úradu B. Sťažovateľ v žalobe tvrdil, že nenaplnil znaky skutkovej podstaty colného deliktu podľa § 439 písm. o) zákona č. 238/2001 Z. z. Colný zákon účinný do 30. apríla 2004. Sťažovateľ v žalobe okrem iného tvrdil, že uloženú pokutu spolu s trestom prepadnutia veci považuje za nedôvodnú, pretože sa nedopustil colného deliktu a odôvodnenie sankcie bolo všeobecné.

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom poukázal na to, že v správnom konaní nebolo preukázané, že sťažovateľ konal ako podnikateľ.

Najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu a v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že napriek námietkam sťažovateľa i podľa názoru odvolacieho súdu v správnom konaní bolo nesporne preukázané, že sťažovateľ naplnil skutkovú podstatu colného deliktu.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza:

„Najvyšší súd SR rovnako ako krajský súd označili námietky za právne irelevantné a účelové bez toho aby sa sťažovateľ dozvedel, v čom videl súd irelevantnosť a účelovosť námietok (...).

Porušenie svojich ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľ v svojoľnej aplikácii § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom aj krajským súdom, ktorého právne závery v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú zo skutkových zistení, čo porušuje i princíp spravodlivého procesu (...).“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv a aby zrušil rozsudok najvyššieho súdu a vrátil vec na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti napáda rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-KS 70/2005. Ústavný súd sa z dôvodu zachovania komplexnosti a logicko-kauzálnej opodstatnenosti pri vybavovaní predmetnej sťažnosti podanej ústavnému súdu zameral hlavne na posúdenie otázky, či postupom všeobecného konajúceho súdu skutočne došlo k tak závažnému zásahu do základných práv sťažovateľa viažucich sa k samotnému priebehu namietaného súdneho konania a rozhodnutia, ktorý by bolo možné považovať bez akýchkoľvek pochybností aj za porušenie ústavou a medzinárodnými dohovormi garantovaných označených základných práv.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že účelom čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy je zabezpečiť osobám ústavné právo (zákonnú a garantovanú možnosť) domáhať sa na príslušnom orgáne štátu pomocou exaktne stanoveného procesného postupu svojich práv. Ústava garantuje taktiež možnosť preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy prostredníctvom súdneho preskúmavania. Samotné konanie podľa čl. 46 ods. 2 ústavy musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe preskúmavaniu rozhodnutia orgánu verejnej správy. Účastník konania musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa preskúmvanej zákonnosti. Musí mu byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany a za týmto účelom mu musí byť poskytnutá možnosť nahliadnuť do spisu (pokiaľ o to požiada), pričom mu nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu.

Tieto právne záruky sú právne inštitúty, ktoré vytvárajú zábrany, teda hmotnoprávne záruky porušovania práva, ochraňujú teda právo a procesnoprávne záruky, ktoré sú uplatňované po porušení práva a smerujú k obnove právneho stavu, alebo vytvárajú nový právny stav. Táto súdna kontrola je druhom následnej kontroly a je uskutočňovaná vo forme preskúmavania zákonnosti, či nezákonnosti individuálnych právnych aktov. Pre tento druh kontroly je charakteristické, že sa uskutočňuje voči organizačne nepodriadeným subjektom, a tiež je pre ňu charakteristické, že všeobecné súdy sú nezávislé od ostatných štátnych orgánov. Ústavný súd nie je teda nijako závislý na právnych názoroch všeobecných súdov, navyše sa obmedzuje len na posúdenie súladu týchto právnych záruk súdnej kontroly rozhodnutí orgánov verejnej správy s ústavnými princípmi.

Podstatnou súčasťou právnych záruk v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy je aj právo na logické, spravodlivé a zákonné odôvodnenie rozhodnutia. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd nijako nevybočil z týchto ústavných záruk, keď jasne a zrozumiteľne odôvodnil, čo považoval za meritum veci a čo nie. Na zákonných dôkazoch postavil aj svoj úsudok, a tak rozhodol v súlade so zákonom, čo aj patrične odôvodnil.

Na základe uvedeného môže byť napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako výsledok ústavne konformného rozhodovacieho procesu konajúceho všeobecného súdu právne akceptovateľné.

Ústavný súd v závere, a cez prizmu zohľadnenia už uvedených právne relevantných skutočností konštatuje, že namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu nijako nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu označených ústavných práv. V nadväznosti na tento záver sa ústavný súd odmietol zaoberať ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008